

APIE LABAI GERBIAMO, MOKYTO IR T. T. MAGISTRO DANIELIAUS KLEINO LIETUVIŲ KALBOS GRAMATIKA

Kiekviena tauta vadina daiktus žodžiais, tačiau kiekviena juos skirtingai taria. Menus galima dėstyti kiekviena kalba, vis dėlto jokia barbarų kalba teisėtai nenusipelno pagyrimo. Tad gabus autorius teišdailina šią netvarkingą kalbą ir tepritaiko jai taisykles. Argi negalima pamaldumo mokytis lietuvių kalba, o dorybės – lietuviškais žodžiais? Ši barbarų kalba iki šiol buvo nenupelnytai šmeižiama kaip niekieno neglobojama, neapdorota medžiaga. Išmintingasis Kleinas šiais laikais to nepakenčia ir imasi rašyti lietuvių kalbos gramatiką. Jis rūpestingai visur ieško kalbos genijaus, jį, lyg paklydėlį, veda į vietą, o nuvedęs papuošia tvirtomis taisyklėmis, kad būtų harmoningas ir spindintis. Jei ši tauta anksčiau buvo barbarų, tai dabar tokia nebėra, nes ji turi tokį globėją, kuris visada yra ir bus kalbininkų gerbiamas.

Simonas Dachas, Karaliaučiaus akademijos poezijos profesorius

Pirmoji lietuvių kalbos gramatika, 1653 metai, Vilnius: Valstybinė politinės ir mokslinės literatūros leidykla, 1957, p. 414.